

?Els Amics de les Arts debuten en el musical per la porta gran

S'estrena al Teatre Poliorama 'Pares normals', la primera incursió dels Amics de les Arts en el teatre musical | L'obra, dirigida per Sergi Belbel, vol explicar les crisis de mitjana edat

Imatge de 'Pares normals', el musical d'Els Amics de les Arts | F. David Ruano

En una de les primeres entrevistes a **Els Amics de les Arts**, publicada el juliol del 2008 a la revista Enderrock (núm. 153), el grup ja deixava clar que entre els seus projectes de futur hi havia la producció d'un musical per a teatre. I gràcies a la feina de la productora Minoria Absoluta, finalment han pogut materialitzar el seu somni amb *Pares normals*.

El musical explica, a través de diversos *flashbacks*, la història de l'Aran, un noi d'uns trenta anys a punt de casar-se i amb una vida bastant convencional, que un inesperat accident remourà de dalt a baix. Per a l'autoria de l'espectacle, **Els Amics de les Arts** -**Joan Enric Barceló**, **Ferran Piqué** i **Dani Alegret**- han comptat amb la col·laboració de **Marc Artigau**; mentre la direcció escènica ha anat a càrrec de **Sergi Belbel**. Tot i que la primera representació la van fer el passat 18 de novembre, ahir es va fer l'estrena oficial, amb el barceloní Teatre Poliorama ple fins la bandera d'autoritats, amics, (tiets) i coneguts.

El tractament del musical és ambiciós, i el resultat final cal dir que és esplèndid. Cal agrair a **Els Amics de les Arts** que no hagin provat de fer un espectacle que lligués les seves cançons més populars, sinó que hagin compost un llibret musical nou per a l'ocasió, que en directe defensa amb gran eficàcia una banda formada per **Joan Martorell** als teclats, **Vicens Martín** a la guitarra, **Anna**

Fusté al baix i **Laia Fortià** a la bateria. L'esforç musical a *Pares normals* és important, i les cançons tenen suficient status per formar part de qualsevol treball discogràfic del trio. Hi reconeixem la seva empremta, així com el característic ús de les veus que és una de la seves marques d'identitat.

L'obra funciona des del primer minut, i és en bona part gràcies a la força de les cançons, al treball coreogràfic de **Marta Tomasa**, a les interpretacions del grup actoral, i a una escenografia minimalista i alhora impactant, amb un acurat tractament audiovisual. Si li hem de trobar un 'però', aquest potser està en el dèbil fil argumental que lliga la història, que provoca que l'interès de l'espectador se centri més en les cançons i el brillant muntatge escènic.

En qualsevol cas, cal celebrar l'aportació i l'esforç d'**Els Amics de les Arts** a l'hora de crear un musical autòcton, que ve a seguir el camí que van obrir **Sisa** i **Dagoll Dagom** fa més de quatre dècades amb aquells *Antaviana* i *Nit de Sant Joan*.